

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)á r.l. z siedzibą w L. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego J. D. kwoty 223,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 72,88 zł od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 12,87 zł od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, od kwoty 113,10 zł od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 25,14 zł od dnia 02 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) Spółki Akcyjnej w W. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową i obecnie dochodzi od pozwanego zapłaty za wykonane usługi w łącznej kwocie 223,99 zł.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 20 września 2013 roku, stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2007 roku pozwany J. D. zawarł umowę o świadczenie usług abonamentowych z (...) Spółką Akcyjną w W..

Dowód: odpis umowy z dnia 16 kwietnia 2007 roku - k. 11-12.

W dniu 17 października 2012 roku, (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła ze stroną powodową (...)á r.l. z siedzibą w L. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której miała także przenieść wierzytelność stosunku do pozwanego J. D. w kwocie 223,99 zł.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 października 2012 roku - k. 17-18,

odpis częściowego wykazu wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 17 października 2012 roku - k. 23.

Strona powodowa poinformowała pozwaną o tym przelewie.

Dowód: odpis zawiadomienia - k. 23.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, które świadczyłyby o tym, że przelana wierzytelność wynikająca z umowy abonamentowej przysługiwała (...) Spółce Akcyjnej w W. w stosunku do pozwanego w wysokości dochodzonej w niniejszej sprawie. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość, ani z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 października 2012 roku (k. 17-18 akt), ani zawiadomienia (k. 23 akt), ani też umowy

abonamentowej (k. 11-12 akt). Na poparcie swoich twierdzeń co do istnienia tej wierzytelności strona powodowa nie przedstawiła przy tym żadnych innych dokumentów. Oznacza to, że strona powodowa nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności.

Z drugiej strony, nie uszło uwadze sądu orzekającego, że w świetle opisanych powyżej dowodów nie można z całą pewnością stwierdzić, iż doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanego na rzecz strony powodowej. Nie wynika to bowiem z odpisu umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2012 roku (k. 17-18 akt), do której nie dołączono załącznika Nr 1 obejmującego wykaz przeniesionych wierzytelności. Sam ten dokument świadczy bowiem tylko o zawarciu takiej umowy, ale nie wynika z niego, jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową.

Na koniec należy zauważyć, że w świetle przepisów art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W rozpoznawanej sprawie zachodziły takie uzasadnione wątpliwości co do istnienia wierzytelności i jej przelewu, na co wskazano już we wcześniejszych rozważaniach. W wypadku natomiast uzasadnionych wątpliwości nie można wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych, lecz należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454). Jak wykazano powyżej, przeprowadzone dowody nie rozwiąły wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony powodowej.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, jak i dokonania jej przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Wedle przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Biorąc pod uwagę, że strona powodowa w całości przegrała niniejszy proces, należało przyjąć, iż nie ma podstaw do uwzględnienia jej wniosku o zasądzenie kosztów procesu od pozwanej.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.